

BLAUW

BLAUW

J.B. Hathewine

Copyright © 2019 J.B. Hathewine, Antwerpen
Uitgegeven door Blue Moon Publishing via Brave New Books.

Omslagontwerp
Michael Taeymans

Omslagfoto
Richard Lee, Unsplash.

Redactie
Kathleen Ferny

All rights reserved.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm,
elektronisch of mechanisch op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs.

ISBN: 9789402193619
NUR: 301

Ik wil bloot zijn
en beginnen

Vers 6, Paul van Ostaijen

Hoofdstuk 1

Zaterdag, 15 september 2018

Vanachter haar laptop staart Olivia naar de levendige menigte buiten. Flanerend tussen de galerietjes en brocantewinkels geniet een mengelmoes van toeristen en *locals* van een stralende, nazomerse middag.

De geur van verse frietjes zweeft langs de Antwerpse kasseistraten en een ouder koppel geniet in de schaduw van een parasol van een koffie verkeerd met een dikke laag melkschuim. Naast hen in de zon hangen twee mannen in zeteltjes, hun pinten laten natte kringen achter op het tafeltje voor hen, ze schateren luid en ongedwongen. Op de hoek staan twee giechelende tienermeisjes te vechten met gesmolten kaasslierten die uit hun *focaccia's* druipen. Olivia houdt enorm van haar stad, maar vandaag is irritatie het enige wat ze voelt.

Een koppeltje stapt haar galerie binnen, een oudere man hand in hand met een jongere vrouw. Typisch. Van onder haar wimpers volgt Olivia hun bewegingen. Meer dan een knikje van haar hoofd geeft ze hen niet. Dagjesmensen, die kopen toch niets. Mentaal duwt ze hen weer naar buiten, het

zonlicht in. Het werkt. Gelaten kijken haar bruine ogen hen na.

Toen dit pand vrijkwam, zag Olivia dit als een kans om eindelijk haar droom waar te maken. Na jaren bij Jacques te hebben gewerkt, kon ze haar eigen kunstgalerie openen. De loft heeft een perfecte lichtinval en hoge, ruwe muren waar de vele zwart-witfoto's tot hun recht komen. Ze had gehoopt dat een eigen zaak een nieuw hoofdstuk zou inluiden in haar leven, dat ze het verleden achter zich kon laten. Maar dat blijkt een illusie.

Ze duwt zich rusteloos recht uit haar stoel en blijft even staan voor het pronkstuk van de collectie. Een grote zwart-witfoto van de oceaan. Bovenaan ligt het water kalm tegen de strakke horizon. Halverwege duikt een enorm rotsblok op dat die kalmte doorbreekt. Het zeewater spat hoog op. Onderaan spoelen dunne golfjes uitgeput aan op een smalle strook zand.

In gedachten verzonken glijdt haar blik van de horizon naar de branding en terug, steeds op en neer. Telkens wanneer haar ogen het rotsblok vinden, fronst ze onbewust. Na enkele minuten beseft ze dat ze in de weerspiegeling van het glas naar zichzelf staat te kijken. Ze sluit haar ogen en voelt haar hart kloppen. De golven winnen terrein, haar vuisten ballen zich.

In een belachelijke poging om grip te krijgen op haar gedachten spreekt ze zichzelf in stilte toe. *Komaan, genoeg zelfmedelijden voor vandaag.* Met een bittere trek om haar mond neemt ze haar sleutels uit haar tas en stapt de deur uit. Terwijl ze wil afsluiten, begint haar tas te trillen. Zuchtend stapt ze terug binnen. 'Kunstgalerie 't Klooster, met Olivia,' zegt ze plichtsmatig tegen haar smartphone. Het blijft stil aan de andere kant.

'Hallo?'

Geen antwoord.

Geïrriteerd kijkt ze naar haar scherm: een anoniem nummer, de derde keer al deze maand. Ze legt in en stapt weer naar buiten terwijl ze de deur met een klap achter zich dichtslaat. Tom, de overbuur, die op een stoeltje voor zijn eigen galerie van de zon geniet, trekt geschrokken zijn wenkbrauwen naar haar op.

‘Alles ok?’

Ze haalt haar schouders op en stapt met gebogen hoofd in de richting van de Kaaien, waar haar auto staat. Met haar vuisten diep in de zakken van haar vest gepropt voelt ze de envelop die ze vanochtend in de brievenbus vond. Ze hoeft hem niet te openen om te weten wat erin zit. Ze houdt haar blik naar de grond gericht en stapt verder, zich een weg banend langs het Zuid, tussen de vrolijke mensen door. Ze wil hier weg. Weg van het verdriet. Weg van de pijn. Ze wil naar huis, naar Leon. De tranen wellen op.

In de verte ziet ze haar trouwe Volkswagen camionette staan. Met haar mouw veegt ze over haar ogen. Er blijven strepen mascara op haar witte blouse achter. Het kan haar niet schelen. Een oudere vrouw die haar tegemoet wandelt, kijkt haar vreemd aan. Snel stapt ze in de wagen, gooit haar tas op de passagiersstoel en laat zich onderuit zakken. Na een korte overweging vindt ze toch de moed, neemt de envelop uit haar zak en opent hem. Er zit een kaartje in waarop een blauw bloemetje werd geplakt.

‘Hey lieverd, je hoeft niet alleen te zijn vandaag hè. Ik ben er voor je. Het wordt wel beter hoor, echt. Dikke kus, Ella.’

Verdomme, Ella. Olivia weet wel dat ze het goed bedoelt, maar ze maakt het eigenlijk alleen maar erger. De tranen rollen over haar wangen. Ze neemt haar gezicht in haar handen en legt haar hoofd snikkend op het stuur. Haar blonde haar hangt in haar ogen, betraande slierten plakken

tegen haar wangen. Het maakt niet uit. Niets doet er nog toe. Al vijftien jaar probeert ze moeizaam de draad van haar leven weer op te pikken. Wat ooit als een zaadje in haar werd geplant, is uitgegroeid tot een lelijke struik met scherpe doornen die haar vanbinnen helemaal verscheurt.

Ella is de enige die haar geheim kent. Wat ze schrijft is pure onzin. Het wordt niet beter. Nooit. Olivia zal voor eeuwig en altijd ongelukkig blijven en dat is haar verdiende loon. Het is haar straf.

Ze start de gele camionette en geeft gas in de richting van de leien. Met haar rechterhand zoekt ze tastend naar een zakdoekje maar vindt er geen. Ze graait de envelop van de stoel om haar natte gezicht droog te wrijven, knippert een paar keer met haar ogen om het waas te verdrijven. Moeizaam murwt ze zich de stad uit.

Al die auto's. Al die mensen. Allemaal onderweg naar ergens, naar hun huizen en appartementen, met hun honden en katten en kinderen. Met hun dromen en stiekeme verlangens. Hun sportclubs, vriendenavonden en *quality time*-momentjes. Hun spaarrekeningen en hun plannen daarmee. Ze hoort niet bij hen, denkt ze. Nooit zal ze zo'n leventje leiden. Ze voelt zich eenzamer dan ooit. Een na een stuiteren de herinneringen door haar hoofd. Waarom blijven ze niet in hun donkere hoekje zitten, waar ze hen heeft opgeborgen?

De avond valt inmiddels, de zon staat zo laag dat ze onder haar zonneklep door schijnt en Olivia bijna verblindt. Ze rijdt langs haar vertrouwde route, ze kent deze weg op haar duimpje. Weilanden en boomgaarden wisselen mekaar af, alles baadt in de warme gloed van de avondzon. De landelijke omgeving die doorgaans zo'n rustgevend effect op haar heeft, slaagt daar vandaag niet in.

Kon ze de klok nu maar terugdraaien.

Verderop is een verraderlijke bocht waar vorig jaar een jonge kerel tegen een boom is gereden. Het is dan en daar

dat het Olivia duidelijk wordt. Er is geen weg terug en er is geen weg vooruit.

Met een gil die uit het diepst van haar buik komt, trapt ze het gaspedaal helemaal in. Ze laat haar stuur los en duwt haar vingers in haar blonde haar, haar nagels boren zich in haar hoofdhuid. Haar blik is gericht op de boom in de bocht, de motor loeit, de banden gieren. Vogels vliegen verschrikt op, maar Olivia ziet alleen nog de boom.

En dan is het stil. Eindelijk is het stil.

Hoofdstuk 2

De avond voordien

Hij kan de slaap niet vatten, terwijl hij ligt te woelen nemen zijn gedachten hem mee naar lang geleden. Hij zucht en besluit om even een glas water te drinken. De donkere stilte van de nacht brengt weinig afleiding. Wanneer hij terug in bed kruipt, kijkt hij liefdevol naar zijn vrouw. Hoe ze ligt te slapen, haar warrige haar op het hoofdkussen, haar mond een beetje open. Hij weet dat hij haar nooit opzettelijk zou kunnen kwetsen. Daarom wil hij niet dat ze weet dat hij vandaag weer haar foto heeft opgezocht en haar soms opbelt om dan weer in te leggen als ze opneemt.

Hij begrijpt niet goed waarom hij het doet. Zo gaat het al jaren. Op een doordeweekse dag ziet hij haar dan plots voor zich. Zoals ze naar hem had gekeken, hoe ze had gelachen en hoe ze een haarlok rond haar vingers draaide als ze in gedachten verzonken was. Op zulke momenten kan hij de drang niet weerstaan om haar te googelen. Hij heeft de perfecte partner, is supergelukkig met zijn leven. Waarom kan hij Olivia dan niet loslaten?

Na het jeugdkamp waar ze mekaar hadden leren kennen, had hij haar nog enkele keren gezien. Ze schreven elkaar hartstochtelijke brieven waarin ze hun liefde verklaarden. Ze droomden samen over hun volwassen leven later en konden over alles met elkaar praten. En toen was er na al die weken van zotte verliefdheid totaal onverwacht die brief waarin ze schreef dat ze hem niet meer wou zien. Ze had geen reden gegeven en hij was er kapot van geweest.

Ondanks al zijn hopeloze pogingen had hij haar nooit meer gesproken of gezien. Hij had het nooit begrepen. Vrienden hadden hem een beetje geplaagd met zijn liefdesverdriet, hij kon er met niemand echt over praten en uiteindelijk had hij geprobeerd haar te vergeten.

Daar was hij duidelijk in gefaald. Zelfs nu, in zijn huis, bij zijn vrouw, in zijn ideale leventje, ligt hij weer aan haar te denken. Hij weet dat ze een galerie heeft. Op haar website staat een foto van haar met haar rug schuin naar de camera gedraaid. Haar hoofd iets naar beneden, alsof ze eerst naar iets op de grond had gekeken. Haar losse, lichte krullen langs haar wang en over haar schouder. Hoewel haar lichaam eerder van de camera is afgewend, kijkt ze er met haar raadselachtige blik recht in. Hij staart altijd een tijdje naar die foto, kijkt haar in de ogen, ziet een vrouw die hij niet meer kent, en zoekt in die vrouw naar het meisje dat hem nog een antwoord verschuldigd is.

Uiteindelijk valt hij met een verward gevoel in slaap.

Hoofdstuk 3

Zaterdag 15 september 2018

De kinderen zijn naar een verjaardagsfeestje en Nora houdt de bloemenwinkel open, dat geeft Ella de kans om de hele namiddag in de tuin te werken. Ze heeft haar haren in een dot opgestoken, haar makkelijke tuinbroek aangetrokken en is vrolijk aan het werk gegaan. Ze kan zo genieten van het zwoegen in de aarde met de zon op haar huid, en vooral van het resultaat achteraf. Dit jaar is het thema ‘blauw’ geworden. Lavendel, Myosotis en Scabiosa’s. Alle tinten vormen samen perkjes van rust.

Joost heeft het gras gemaaid, na enig aandringen. Ze is net klaar met het onkruid van tussen de keien voor het huis te verwijderen, wanneer hij haar tegemoet komt. Hij is pas vanmorgen geland vanuit Miami en Ella heeft hem kunnen overtuigen om niet naar kantoor te gaan maar mee te helpen in de tuin. Ze kan aan de blos op zijn wangen zien dat de buitenlucht hem ook deugd doet. Ella vindt dat hij te weinig buiten komt. Tijdens de week zit hij op kantoor of ademt hij de ongezonde lucht van vliegtuigen in, onderweg naar klanten of collega’s overal ter wereld.

Joost komt naast Ella staan en keurt haar werk. Hij knikt waardierend. 'Dat verdient een aperitiefje straks!'

Ella draait even met haar ogen maar moet toegeven dat een gin-tonic best zou smaken.

'Ik ga de kinderen ophalen,' zegt Joost en hij geeft haar een zoen op haar wang.

'Is het al zo laat?' schrikt Ella, waarbij ze op haar zilveren horloge kijkt. Het is een erfstuk van haar moeder en ze vervloekt zichzelf dat ze is vergeten het uit te doen om in de tuin te werken.

Joost vertrekt in zijn luxueuze Audi en Ella zwaait hem uit terwijl ze de aarde van haar handen aan haar werkschort veegt. Ze rekt haar rug en met haar handen in haar zij kijkt ze tevreden om zich heen. De tuin ziet er prachtig uit met alle bloemen en struiken die ze in de afgelopen jaren heeft geplant. Ze heeft zorgvuldig opgelet dat er elk seizoen wel iets in bloei staat. *Olivia zal zo meteen wel bellen*, denkt ze en besluit op te ruimen. Ze maakt de emmer met onkruid leeg, hangt de borstel aan het haakje in de garage en gaat het huis binnen langs de schuiframen aan de woonkamer. In de keuken wast ze haar handen grondig en schrobt haar nagels schoon. Ze kijkt uit op de tuin en laat haar gedachten terug keren naar vijftien jaar geleden. Ook zij staat er ieder jaar bij stil. Hoe ze toen haar liefste vriendin een beetje was verloren. Olivia had enkel Ella in vertrouwen genomen. En al die jaren heeft Ella haar belofte gehouden en er met niemand over gesproken. Olivia kon en kan altijd bij Ella terecht wanneer ze erover wil praten, of om te huilen, maar bij wie kan Ella terecht? Ook zij had haar verdriet soms graag gedeeld met iemand. Het moeilijkste vindt ze dat Joost de waarheid niet kent, waardoor ze er nooit eens met hem over kan praten. Het was hem wel opgevallen dat Olivia soms neerslachtige periodes doormaakt. Wanneer hij er toch eens naar vroeg, had Ella kort geantwoord: 'Het is iets uit haar jeugd.' Joost had er genoeg mee genomen.

Hij zit altijd wel met één of ander project van het werk in zijn hoofd en is op zich niet echt geïnteresseerd in Ella's vriendinnen. Hij bedoelt het niet fout, het is gewoon wie hij is.

De laatste tijd maakt Ella zich meer zorgen om Olivia. Op het kaartje had ze geschreven 'Het wordt wel beter', maar meent ze dat wel? Het wordt niet beter. Ze kent haar vriendin lang genoeg om de kleine signalen te zien. Olivia die lacht zonder dat haar ogen meelachen, haar blik die afdwaalt wanneer Ella iets vertelt. Ze weet waar Olivia's gedachten telkens heen zweven.

Ze kijkt naar haar handen, waarmee ze onbewust een vaatdoek aan het uitwringen is. Haar vingers zijn er rood en ruw van geworden. Geïrriteerd smijt ze de doek in de afwasbak. 'Verdomme!' De machteloosheid die ze voelt maakt haar kwaad. Ze heeft Olivia al een paar keer aangeraden om in therapie te gaan maar daar wou ze tot nu toe niet van weten. 'Als ik alles luidop moet vertellen, wordt het alleen maar erger. En trouwens, wat zou een psycholoog voor mij kunnen doen? Die kan het verleden niet ongedaan maken of mijn fouten rechtzetten!' was haar antwoord.

Ella kijkt op de klok en vindt dat het nu wel lang duurt voor Olivia belt. De galerie sluit om zes uur, en Olivia belt elke zaterdag even als ze onderweg is. Soms komt ze dan nog even langs. Ella verwacht dat ze dat vandaag ook doet. Vooral vandaag. Ze checkt haar telefoon maar heeft geen oproep gemist. Een vreemd voorgevoel bekruipt haar. Ze besluit om al wat groenten uit de tuin te halen voor het avondeten.

Tegen dat deze gewassen en gesneden zijn, is het al kwart voor zeven. Er klopt iets niet. Ella besluit zelf te bellen. Ze neemt haar smartphone en gaat aan de tuintafel zitten. De zon staat laag en weerkaatst fel op de glijbaan. Ze

houdt haar handen voor haar ogen en toetst Olivia's naam in. De telefoon gaat over.

Geen antwoord.

Ella wordt nerveus. Zelfs wanneer Olivia geen tijd heeft om te bellen stuurt ze een sms 'Bel je straks!' Misschien is ze haar mobiel in de galerie vergeten? Bezorgd belt ze opnieuw, zonder resultaat. Ella's ongerustheid neemt toe. Verschillende scenario's flitsen- door haar hoofd. Ze probeert aanvaardbare redenen te bedenken waarom Olivia niet belt. *Is ze de tijd uit het oog verloren?* Kan niet: ze heeft een alarm ingesteld om kwart voor zes. *Is ze onverwachts bij iemand langsgegaan?* Dan zou ze een sms hebben gestuurd. *Wat als ze een ongeval heeft gehad?* bedenkt Ella in paniek. Ze besluit meteen naar de galerie te rijden. Ze moet zeker weten dat alles in orde is. Stel je voor dat ... Ze voelt een rilling door haar lichaam gaan, pakt haar autosleutels, schrijft snel een briefje voor Joost 'Even nr Olivia!' en vertrekt. Ze merkt dat ze te snel rijdt en verplicht zichzelf voorzichtiger te zijn.

Straks ben ik nog diegene met een ongeluk en zit Olivia gewoon te aperitieven bij Tom! Opnieuw belt ze Olivia's nummer en weer blijft het akelig stil aan de andere kant. Ze vraagt zich af of ze Leon moet bellen. Uiteindelijk ziet ze daarvan af. Stel dat er toch niets aan de hand is, dan zou ze zich belachelijk maken en is hij voor niets ongerust.

Ze was opgelucht geweest toen hij in Olivia's leven was gekomen, zo'n innemende, lieve man. Hij is duidelijk dol op haar. Zelfs na al die jaren doet hij dingen voor Olivia die Joost nog nooit voor haar heeft gedaan en waar ze soms stiekem naar verlangt. Zoals een onverwacht etentje regelen, of op een doordeweekse dag thuiskomen met een boeketje bloemen, zomaar. Maar ze is niet jaloers, ze gunt het Olivia met heel haar hart.

Toen Leon en Olivia gingen samenwonen, had Ella verwacht dat Olivia haar verhaal eerlijk tegen hem zou

vertellen. Voor haar was dat de enige logische optie. Maar Olivia dacht er anders over. ‘Dan wil hij mij niet meer,’ had ze gezegd.

‘Maar het was jouw fout toch niet? Jij was nog maar een kind.’

‘Dat is waar, maar ik had wel iets kunnen doen en dat heb ik niet gedaan. Dat doe ik nog altijd niet. Ik ben geen vechter Ella, ik ben een mak schaap dat doet wat haar gezegd wordt. Leon zou dat niet begrijpen.’ Daar was Ella het niet mee eens, maar Olivia was vastbesloten.

‘Bovendien kan het toch niet blijven duren tussen Leon en mij. Hij wil kinderen en ik niet, dus op een dag zal hij beslissen om bij me weg te gaan. Waarom zou ik hem dan alles vertellen?’ had Olivia er nog aan toegevoegd. Ella had het onderwerp dan maar laten rusten, ze kon niet anders dan Olivia’s keuze te respecteren.

Intussen is ze halfweg de lange baan en rijdt ze toch weer te snel. Terwijl ze haar Kangoo langs de bochten stuurt, neemt haar ongerustheid toe.

Dan ziet ze voor zich de slipsporen in de berm, de struiken die omvergereden zijn en daarachter het geel van Olivia’s camionette.

‘Nee!’ schreeuwt ze, ‘Nee!’ Ze trapt meteen op haar rem, zwiert de auto aan de kant, rukt haar gordel los, springt uit de wagen, neemt de moeite niet om de deur te sluiten en loopt strompelend en schreeuwend op Olivia’s busje af. ‘Olivia! Oh nee! Olivia!’

De doornen van de struiken die het busje omringen maken schrammen op haar benen door haar dunne linnen broek heen, maar in haar paniek wordt Ella het niet gewaar.

Ze vindt Olivia met gesloten ogen achter het stuur en begint van pure ontreddeering nog harder haar naam te roepen, haar stem schiet over van emotie zodat het een soort

gillen wordt terwijl ze de deur opentrekt en Olivia's armen stevig doch voorzichtig vastneemt.

Leeft ze? Ze leeft. Ze ademt, Ella ziet haar borstkas zachtjes op en neer gaan. Ze brengt haar gezicht dicht bij dat van Olivia en kijkt haar onderzoekend aan. Er schieten allerlei gedachten door haar heen. Ze moet haar telefoon uit haar auto halen om een ziekenwagen te bellen maar ze wil Olivia niet alleen laten, ze weet niet hoe ernstig haar verwondingen zijn.

Ze kijkt om zich heen op zoek naar hulp, maar er is niemand anders op de baan. Ze overschouwt de schade en probeert in te schatten wat er precies is gebeurd, maar van waar ze staat kan ze niet veel zien. Behalve wat struikgewas lijkt het busje niets geraakt te hebben.

Dan gaan Olivia's ogen open, ze kijken Ella aan met een pijnlijke blik. Ella voelt de opluchting door haar lichaam stromen terwijl de adrenaline blijft doorrazen. Wanneer ze met haar mouw de tranen uit haar ogen wrijft, laat ze een modderveeg achter van de aarde uit haar tuin. Zachtjes zegt ze: 'Olivia, ik ben hier, het komt goed. Ik ga nu een ziekenwagen bellen en dan kom ik terug. Het komt goed, ik ben zo terug!'

'Nee!'

Olivia grijpt de arm van Ella in één krachtige beweging vast. 'Nee, Ella, geen ziekenwagen. Dat is niet nodig.' De woorden komen moeizaam, het lijkt of haar mond vol haveremoutpap zit. 'Ik ben gewoon moe. Ik ben zo moe.' Ze staart met een verwarde blik voor zich uit terwijl haar vingers zich in Ella's arm boren, zelfs de laatste zonnestralen die recht in haar gezicht schijnen, lijken haar niet te storen of zelfs op te vallen. Geschrokken legt Ella haar hand op die van Olivia. 'Rustig maar, ik kom bij je zitten,' zegt ze, terwijl ze Olivia's vingers lostrekt. Snel loopt ze om de auto heen. Ze trekt de passagiersdeur open en gaat naast haar vriendin zitten. *Wat is hier gebeurd?* Ze

neemt Olivia's handen in de hare en kijkt haar aan. Geen schrammen, geen bulten. Onderzoekend kijkt ze rond in de camionette maar ze ziet niets bijzonders. Is ze van de weg geraakt? Misschien door een overstekend dier?

‘Olivia, wat is er gebeurd? Praat met me.’

Geen antwoord.

‘Olivia?’

Twee fletse ogen kijken haar schuldbewust aan om dan weer in de verte te staren. Een vreemd gevoel bekruipt Ella. Ze laat Olivia's handen los.

‘Olivia Simons,’ zegt ze, deze keer op strenge toon. ‘Hoe komt het dat je van de weg bent gegaan? Vertel me de waarheid.’ De adrenaline is uitgewerkt, Ella voelt zich ineens vreemd kalm.

Olivia slaakt een diepe zucht. ‘Het was niet de bedoeling. Ik wou ... Ik dacht ...’

‘Ja? Wat dacht je?’

‘Ik wou dat het stopte, Ella. Ik wou gewoon dat het stopte.’

Een koude rilling loopt over Ella's rug. ‘Je wou dat wat stopte?’ vraagt ze, vechtend tussen de trillende woede die uit haar buik naar boven wil borrelen en het verdriet dat er als een stootkussen bovenop ligt.

‘Ik wou dat alles stopte. Maar ik kon het niet. Ik kon het niet.’

‘Vertel me wat er is gebeurd. Vertel me alles.’ Haar stem klinkt dwingend.

Olivia kijkt haar onzeker aan. ‘Ik had weer zo'n bui vandaag. Je weet wel.’

Ja, daar weet Ella alles van. Om de paar maanden trekt ze Olivia uit een dal. Meestal duurt de bui een week. Een week waarin Ella het luisterend oor is, met een schouder om op uit te huilen. Haar eigen gezin moet dan soms wijken.

‘Waarom heb je me dan niet gebeld?’ Ze kan niet vermijden dat de irritatie hoorbaar is in haar woorden.

‘Ik wou je niet lastigvallen. Je doet al zoveel voor me. Ik weet dat je soms gek van me wordt,’ fluistert Olivia.

Ella’s woede slaat om in schuldgevoel. Wat een onmens is ze eigenlijk? Ze haalt diep adem.

‘Ik word niet gek van je, Olivia. Je bent mijn vriendin en ik ben er voor je. Maar je moet met me praten, anders kan ik je niet helpen.’

De zon gaat onder en samen staren ze door de voorruit naar de laatste oranje gloed achter de bomen in de verte.

‘Ik wou tegen die boom rijden.’

Ella zegt niets, ze wist het eigenlijk al.

‘Ik kan het niet meer aan. Ik draai in cirkeltjes rond. Telkens als ik denk *nu ben ik eroverheen*, gebeurt er iets waardoor ik weer terugval. En vandaag is het al vijftien jaar geleden. Het gaat nooit meer over, Ella. Nooit.’

Even blijft het stil, dan vraagt Ella: ‘Waarom heb je het niet gedaan?’

‘Wat niet?’

‘Waarom ben je er niet tegen gereden?’

Olivia denkt even na. Ja, waarom eigenlijk niet? Ze had het nochtans echt willen doen, haar hele lijf had getinteld toen ze op de dikke boomstam afstevende. Ze was nog nooit van iets zo zeker geweest. En dan, op het allerlaatste moment, had ze onverwachts een ruk aan het stuur gegeven waardoor ze in het struikgewas was terechtgekomen. Alsof haar lichaam iets anders wilde dan haar geest. Leven, doorgaan.

‘Omdat ik het onbewust niet echt wil, denk ik?’, ze rilt. De zon is nu helemaal onder, het wordt frisser.

Ella knikt. Ze neemt een besluit. Terwijl ze de deur opent zegt ze ‘Kom, je rijdt met mij mee. Ik breng je naar huis.’

‘En mijn camionette dan?’

‘Die kan Leon zo wel oppikken met de fiets, het is vlakbij.’

‘Ella, je gaat het hem toch niet vertellen?’

‘Daar hebben we het in de auto wel over. Kom, pak je spullen.’

Samen stappen ze in de Kangoo. Het blijft een tijdje stil. Olivia huilt zachtjes. Uiteindelijk start Ella vastbesloten de auto. Olivia heeft gelijk. Het gaat nooit meer over. Ergens voelt het als een opluchting. Ze zou niet langer toekijken. Ze zou tot actie overgaan.

‘Op deze manier hoeft het inderdaad niet meer,’ zegt ze ferm, terwijl ze Olivia strak aankijkt. Olivia ontwijkt haar blik. Ze neemt een zakdoekje uit het handschoenvak en dept haar ogen.

Ella zet haar wagen in achteruit en rijdt de berm uit. Ze wordt daarbij ineens een trekkende pijn op haar been gewaar. Ze checkt even, vraagt zich verwonderd af waar die schrammen op haar kuit vandaan komen, wrijft erover en richt haar aandacht weer tot Olivia en de weg voor haar.

‘Olivia, je weet dat ik je verdriet begrijp. Dat ik je wil helpen zoveel ik kan. Maar ik kan je niet meer helpen. Niet alleen. Ik wil dat je naar Nina gaat.’

‘Naar wie?’

‘Ik heb je over Nina verteld. De psychologe waar ik wekelijks bloemen lever. Ze is gespecialiseerd in traumaverwerking.’

Olivia wil haar onderbreken maar Ella geeft haar geen kans. ‘Nu moet je echt eens naar mij luisteren. Ik maak een afspraak voor jou bij Nina. Doe het voor mij. Voor mij en voor jezelf. En voor Leon. Ik wil je niet verliezen en ik kan het niet meer aanzien hoe het verdriet en de onzekerheid je kapot maken. Ik weet dat je niet vindt dat je recht hebt op een fijn leven, maar dat heb je wel.’ Ze ademt diep in en uit en voegt er dan aan toe: ‘Ik heb gelogen toen ik schreef dat het beter zou worden. Het wordt niet beter. Niet op deze manier.’

‘Nee, dat voel ik ook,’ zucht Olivia en ze weet dat Ella gelijk heeft. Ze weet dat ook Ella ten einde raad is en dat

tegen een boom knallen geen oplossing is. Tenslotte wil ze het liefst van al dingen te weten komen. En daarvoor moet ze leven.

Hoofdstuk 4

Leon rent. Het is twee dagen geleden dat Olivia van de weg is gereden en Leon rent de longen uit zijn lijf. In de tegengestelde richting komt een koersfiets hem voorbij gezoefd maar hij merkt het niet. Leon is geen prater, wanneer hij met iets zit, gaat hij joggen. Hij loopt over het jaagpad langs het kanaal. Het ritmische geluid van zijn voeten op het asfalt brengt hem tot rust. Zijn hart bonst, het zweet loopt langs zijn rug. Adem in, adem uit. In. Uit.

Hij denkt terug aan de dag dat hij Olivia leerde kennen. Ze werkte nog in de galerie van Jacques toen, en ze was zo enthousiast over haar plannen voor haar eigen zaak. Joost, de man van Ella, voor wie Leon al jaren de boekhouding doet, had de ontmoeting geregeld. Ze hadden afgesproken bij Leon op kantoor en hij was meteen als een blok voor haar gevallen. Ze had een blauwe jurk aangehad die dag, een simpel model, met een rode riem in de taille en ze had rode knopjes in haar oren.

Wat had hem zo in haar aangetrokken? Terwijl hij de herinnering ophaalt, gaat zijn borst zwoegend op en neer. Het was het mysterieuze sfeertje dat rond haar hing. Ze had zo'n dromerige blik wanneer ze hem haar plannen uit de doeken deed. Ze was als een klein frêle meisje, lief en

beschadigd, met barstjes in haar mooie oppervlak. Na die eerste ontmoeting heeft hij haar meteen uit eten gevraagd en sindsdien zijn ze onafscheidelijk. Maar nu voelt hij haar door zijn vingers wegglijpen. De dromerige blik van toen heeft plaats gemaakt voor een immer afwezige gelaatsuitdrukking. Olivia was al nooit erg knuffelachtig, maar tegenwoordig wil ze bijna niet meer door hem aangeraakt worden, het lijkt soms of ze zich expres van elk gevoel van liefde en warmte afsnijdt en hij begrijpt er niets meer van. En eergisteren was hij haar bijna kwijt geweest.

Hij kijkt op zijn sporthorloge. Tijd om terug te keren. De laatste kilometer zet hij er wat meer vaart achter zodat hij hijgend en puffend het huis binnen strompelt. Hij neemt een snelle douche, trekt zijn jeans en favoriete T-shirt aan en rent met twee treden tegelijk de trap af. Onderweg loopt hij Theo bijna overhoop. ‘Opgepast kerel, ik ga het vrouwtje halen,’ roept hij de lapjeskat toe, die met een misnoegde blik net op tijd wegspringt. Hij stapt in zijn schoenen, pakt zijn sleutels van het haakje en wurmt zijn grote lichaam in zijn elektrische wagen.

Bij de receptie van Garage Smits wacht Olivia op hem. Het was Leons idee geweest om de bestelwagen te laten nakijken. ‘Voor de zekerheid,’ had hij gezegd. ‘Misschien is er iets mis met de remmen.’ Zou hij dat zelf geloven? Hij was in alle staten geweest zaterdagavond. Olivia had suffig naar hem geglimlacht en geprobeerd om hem gerust te stellen door te herhalen: ‘Het is oké, stom ongevalletje, het is wel oké.’ Bij de vraag hoe het ongeval had kunnen gebeuren, had ze gezegd: ‘Het was de zon. Zo laag. Ik was verblind, denk ik.’

Ze had hem dus niet de waarheid gezegd en Ella ook niet. Dat was het compromis dat Ella had moeten maken: enkel op die voorwaarde zou Olivia met Nina gaan praten.

Leon had niets door, hij dacht er verder ook niet bij na. Hij was vooral opgelucht dat het niet erger was afgelopen.

Olivia zelf is nog steeds erg verbaasd over haar eigen actie van die dag. *Hoe moet ik nu toch verder?* Tegenover Leon voelt ze zich enorm schuldig. Zijn bezorgdheid omhult haar als een warm deken en toch kan ze niet tegenhouden dat ze ook nu weer terugdenkt aan de blauwste ogen die ooit haar blik hadden gevangen en nooit meer losgelaten.

Wat als ik echt tegen die boom was gereden? Ze wil niet dood. Ze wil leven. Om te weten. Ergens blijft ze hopen dat ze ooit de hele waarheid zal kennen. Die hoop was gewoon even omgeslagen in wanhoop. En dan doet een mens al eens rare dingen.

Ze is zo in gedachten verzonken dat ze niet merkt dat Leon de receptie is binnen gestapt.

‘Dat meisje van me, ben je er klaar voor?’

Ze knikt en hij neemt haar hand. ‘Woensdag mag ik hem komen halen,’ mompelt ze terwijl ze samen naar de parking wandelen. Wanneer ze in Leons auto stapt, zweert ze bij zichzelf dat ze nooit meer zoiets doms zou doen. Hoeveel pijn ze ook heeft, ze mag Ella en Leon dit nooit meer aandoen.

Na een zwijgzame rit komen ze thuis. Leon heeft haar gevraagd om een week vrijaf te nemen, om te bekomen. Ze had tegengesputterd: ‘Maar ik heb niks, ik ben niet gewond ofzo.’, maar daar had hij geen oren naar. Soms kon hij best koppig zijn.

‘Met een paar dagen platte rust ben je weer helemaal de oude,’ had hij gezegd.

Geweldig, weer helemaal de oude. Hetzelfde doodlopende straatje in. Ze slaakt een zucht terwijl ze haar schoenen uitschopt in de kleine hal van hun huisje. Achter haar ruimt Leon haar sneakers op, hij zit helemaal in zijn rol

van verzorger. Ze loopt hun gezellige woonkamer in en slentert op blote voeten over het krullige tapijt naar de platenspeler. Haar lievelingsplaat ligt nog op de pick-up. Ze zet de speler op en laat de naald zakken. Na een paar kleine kraakjes vult de gekwelde stem van Billie Holiday de kamer en laat Olivia zich diep in de kussens van de zachte sofa zakken. Theo laat het zich geen twee keer zeggen, zelfs niet één keer, hij springt al op haar buik voor ze zich heeft kunnen uitstrekken.

‘Thee?’ vraagt Leon. Hij staat er een beetje onhandig bij, weet zich met zijn houding geen raad. Voor het eerst vraagt ze zich af of hij haar verhaal wel écht gelooft. Ze bekijkt hem nu met iets meer aandacht. Zijn anders zo glanzende, krullende bruine haren hangen slap naar beneden, het lijkt of ze zijn gemoedstoestand aanvoelen.

‘Nee, laat maar, ik heb niet zo veel zin in thee,’ antwoordt ze, ‘straks misschien.’ Leon haalt zijn schouders op en wil toch in de richting van de keuken lopen. ‘Wacht!’ roept ze hem terug. Ze moet met hem praten. Hij heeft het recht het te weten.

‘Kom even bij me zitten,’ zucht ze, en hij zakt behoedzaam naast haar neer op de bank. Theo kijkt een beetje verongelijkt.

‘You don’t know what love is ...’ treurt Billie Holliday op de achtergrond.

Leon kijkt haar aan, hij voelt aan dat ze een gevoelig onderwerp wil aansnijden en zijn trouwe hondenblik verscheurt haar.

‘Het spijt me Leon,’ begint ze. Hij trekt zijn wenkbrauwen op en legt een arm om haar heen.

‘Het geeft toch niets. We zijn verzekerd, ik denk niet dat er behalve wat krassen veel schade is aan de camionette, maak je daar nu maar geen zorgen over. Het was gewoon

een ongeval, kan iedereen overkomen. Het belangrijkste is dat jij niets ernstigs hebt.' Even is Olivia in de verleiding om het daar inderdaad bij te laten, om Leon in de waan te laten dat het een stom ongeval was en dat alles goed komt. Maar ze kan het niet, deze keer niet.

'Leon ...' begint ze opnieuw. Ze kijkt hem aan, probeert zijn blik vast te houden. Het is nu of nooit. Alsof ze op het wiebelende puntje van de springplank staat. Nat, koud en diep water voor haar. Bijna roept ze luidop 'Spring!' tegen zichzelf. 'Leon, ik ...'

De stilte die ze dan laat vallen, zegt alles. Ze kan het moment dat hij het in haar ogen leest, het moment waarop hij het begrijpt, letterlijk zien. Het besef dat bij hem doordringt.

'Olivia? Maar ... hoe ... ik bedoel, waarom ...' stamelt hij.

'Je bent toch niet expres van de weg gereden? Ik bedoel ...' Hij begint te stotteren 'Ik, ik, waarom?'

'Ik weet niet wat me overkwam,' zegt ze, terwijl ze zijn grote hand vastneemt. 'Ik wou tegen de boom rijden en toen bedacht ik me op het allerlaatste moment. Ik wil jou geen pijn doen en dat doe ik wel, dat weet ik. Het spijt me. Het spijt me zo.'

'Maar wat ... maar waarom dan?' vraagt Leon, 'Waarom ben je dan zo ongelukkig? Gaat het niet goed met de galerie?' Ondanks haar tranen moet ze lachen om zijn rationele mannenlogica.

'Maar neen, dat is het niet. En aan jou ligt het ook niet. Jij bent geweldig, ik kan me geen betere man voorstellen.' Ze meent wat ze zegt. Het is niet normaal hoe Leon haar aanbidt, hij zou alles voor haar doen. Zolang hij niet weet wat ze gedaan heeft, blijft hij bij haar en dat wil ze zo houden. Ze hebben misschien nog een jaar of twee voor zijn kinderwens hun relatie fataal zal worden. Tot die tijd wil ze